

ELIZABETH PETERS

AL
press

edice

KIOKAN

STRÁŽKYNĚ PODSVĚTÍ

edice
KIO KAN

ELIZABETH PETERS

STRÁŽKYNĚ PODSVĚTÍ

edice
KLOKAN

Copyright © 1997, MPM Manor, Inc.

Translation © Eva Konečná, 2009

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu SEEING A LARGE CAT

přeložila Eva Konečná

Redakční úprava Jana Pleskotová

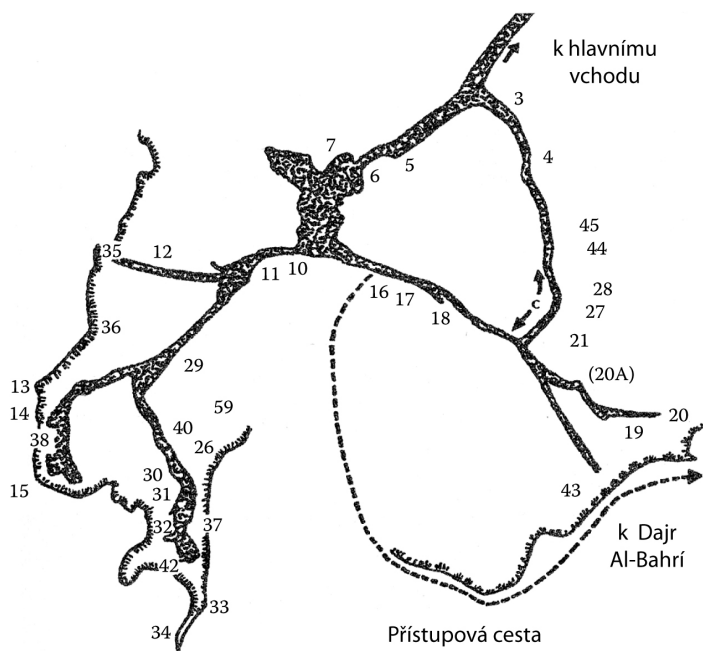
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2009 shop@alpress.cz

Vydání druhé

ISBN 978-80-7543-704-4

*Věnováno M. C. a jeho zástupci,
ať jsou (nebo je) kdekoliv.*

ÚDOLÍ KRÁLŮ

0 20 40 60 80 100

Předmluva

Vydavatel s potěšením oznamuje světu literárního bádání, že nedávno vyšla na světlo nová kolekce písemností paní Emersonové. Na rozdíl od jejích deníků neobsahují ucelený příběh, ale jde o nesourodou směsici zahrnující dopisy, fragmenty deníkových záznamů a útržky rukopisů dosud neidentifikované osoby.

Existuje naděje (u některých), že nové pátrání v rozpadajícím se starém sídle, ze kterého tato kolekce pochází, objeví další materiály včetně chybějících dílů deníků paní Emersonové. Ať tomu bude jakkoliv, současný vydavatel očekává, že bude v nadcházejících letech plně zaneprázdněn tříděním, porovnáváním, posuzováním a definitivním komentováním těchto fascinujících dokumentů. Jejich důležitost pro deníky paní Emersonové je v současnosti sporná. Vyžadují intenzivní textovou analýzu a cestování do vzdálených míst, aby se dalo určit jejich chronologické místo v celé sáze. Nicméně určité sekce, které vydavatel označil jako Rukopis H, zapadají do sledu událostí popsanych v tomto svazku. Je potěšen, že je zde může nabídnout.

Kapitola jedna

*Manželé nestojí o opačný názor.
Alespoň já žádného takového neznám.*

„Káhira je v poslední době přeplněná turisty,“ prohlásila jsem, „a mnozí z nich nejsou o nic lepší, než by měli být! Je mi skutečně líto, když vidím tak prvotřídní hotel, jako je *Shepherd*, že dovoluje příslušníkům mužského pohlaví postávat u vchodu a okukovat dámské hosty. Jejich chování je absolutně skandální.“

Manžel vyndal dýmku z úst. „Chování průvodců, nebo dámských hostů? Především jsme ve dvacátém století, Amelie, a já často slyšel, jak znevažujete rigidní zásady morálky prosazované Jejím zesnulým Veličenstvem.“

„Století je staré teprve tři roky, Emersone. Vždycky jsem pevně věřila v rovná práva všech lidí, ale některá z nich by se měla uplatňovat pouze v soukromí.“

Právě jsme pili čaj na proslulé terase hotelu *Shepherd*. Zářivé listopadové slunce jen slabě zastiňovala mračna prachu vířená koly povozů a kopyty oslů a velbloudů, pohybu-
jících se po Sharia Kamel. Dvojice obřích černohorských dveřníků v rudobílých uniformách s pistolemi zasunutými za šerpami byla jen částečně úspěšná v ochraně blížících se hostů před dotěrností prodavačů metel na odhánění much, padělaných skarabů, pohlednic, květin a fíků a před průvodci.

Nezávislí turisté si často najímali někoho z těchto individuí, aby jim připravovali výlety a dohlíželi na služebnictvo. Všichni hovořili jedním nebo více evropskými jazyky – podle módy – a dávali si velmi záležet na svém vzezření. Elegantní galíbie a složitě zamotané turbany nebo beduínské pokrývky hlavy jim dodávají romantický vzhled, který přitahuje zahraniční návštěvníky, zejména ženského pohlaví, aspoň co jsem slyšela.

Pozorovala jsem pár, který vystoupil z kočáru a blížil se ke schodům. Mohli to být jedině Angličané. Džentlmen měl monokl a hůlku se zlatou hlavicí, s níž podrážděně mával na otrhané prodavače, shlukující se kolem nich. Dáma měla našpulené rty a nos vysoko do vzduchu, ale když procházela kolem jednoho z průvodců, věnovala mu krátký pohled zpod širokého klobouku, zdobeného květinami, a důrazně přikývla. Průvodce s plnovousem zvedl prsty ke rtům a usmál se na ni. Na rozdíl od nepozorného manžela té dámy mi bylo okamžitě jasné, že došlo k určení nebo potvrzení dostaveníčka.

„Člověk těžko může obviňovat dámy, že dávají přednost svalnatým, dobře stavěným mladíkům, jako je tenhle, před průměrnými anglickými manželi,“ poznamenal Emerson, jenž si této výměny také všiml. „Ten chlapík má elán chodícího obelisku. Představte si, jaký je v...“

„Emersone!“ okřikla jsem ho.

Emerson mi věnoval široký nestoudný úsměv a pohled, který mi připomněl (pokud bylo nějaké připomenutí třeba), že on sám rozhodně není v tomhle a ani v jiném ohledu průměrný anglický manžel. Emerson vyniká ve zvolené profesi egyptologa stejně jako v roli oddaného chotě. V mých milujících očích vypadá přesně tak, jak vypadal toho dávného dne, kdy jsem se s ním setkala v jedné hrobce v Amarně – husté tmavé vlasy, planoucí modré oči, svalnatá a impozantní postava jako u prů-

vodců, ovšem s výjimkou vousů, jichž se vzdal na mou žádost. Oholení odhalilo Emersonovu silnou bradu a v ní dolíček, jenž dodává jeho hezké tváři další odlišnost. Jeho úsměv a upřený azurový pohled mě jako vždycky obměkčily, ale v tomto tématu jsem si nepřála pokračovat v přítomnosti naší adoptované dcery (i když jsem ho nastolila já).

„Ale má dobrý vkus, teto Amelie,“ ozvala se Nefret. „Ten mladík je z celé skupiny nejhezčí, nemyslíš?“

Při pohledu na ni jsem pocítila určité sympatie se strašlivým muslimským zvykem zahalovat ženy od hlavy k patám do neprůhledných závojů. S rudozlatými vlasy a pomněnkovými očima byla pozoruhodně krásná. Kdyby byla řádně vychovávaná jako mladá anglická dívka, dokázala bych se vypořádat s nevyhnutelnými důsledky jejího vzhledu, jenže prvních třináct let svého života strávila v odlehlé oáze v Núbijské poušti, kde získala, nikoliv překvapivě, jisté výstřední představy. Zachránili jsme ji a vzkřísili v ní dědictví po předcích a byla nám drahá jako vlastní dcera. Její neobvyklé názory by mi až tolik nevadily, kdyby je nevyjadřovala tak veřejně!

„Ano,“ pokračovala zamyšleně, „člověk chápe, že ti mladíci, tak energičtí a romantičtí ve volných oděvech a turbanech, jsou přitažliví zejména pro slušné a dobře vychované dámy, které vedou spořádané a nudné životy.“

Emerson zřídka poslouchal cokoli, co nesouviselo s egyptologií, jeho profesí a hlavní vášní. Ale určité zkušenosti z posledních několika let ho naučily, aby si raději všímal toho, co Nefret říká.

„K čertu romantičtí,“ zabručel, když vyndal dýmku z úst. „Zajímají je pouze peníze a další laskavosti poskytované těmi hloupými ženami. Máš dostatek zdravého rozumu, aby ses o takové lidi nezajímala, Nefret. Doufám, že ti tvůj život nepřipadá spořádaný a nudný?“

„S tebou a tetou Amelií?“ Zasmála se a s výbušnou nevázaností rozpřáhla paže a nastavila obličej slunci. „Je úžasný! Každou zimu vykopávky v Egyptě, učení se novým věcem, stále ve společnosti těch, kteří jsou mi nejdražší, sice tebe, tety Amelie, Ramsese a Davida, kočky Bastet a...“

„Kde, sakra, vězí?“ Emerson se podíval na hodinky a zamračil se. „Má už dvouhodinové zpoždění.“

Neměl na mysli kočku Bastet, nýbrž našeho syna Ramsese, kterého neviděl šest měsíců. Na konci sezony vykopávek v minulém roce jsem přece jenom podlehlá prosbám našeho přítele šejka Mohammeda. „Nechte ho u mě,“ zadonil ten nic netušící starý muž. „Naučím ho jezdit a střílet a stát se vůdcem lidu.“

Tento program mi připadal poněkud neobvyklý a v případě Ramsese přímo alarmující. Ramses toho léta oslavil šestnácté narozeniny a podle muslimských měřítek se z něho stal dospělý muž. Musím podotknout, že tyto normy neuznávám. Výchova Ramsese mě donutila věřit v existenci andělů. Skutečnost že dospěl do svého současného věku, aniž by se zabil nebo byl zavražděn některým z mnoha lidí, které urazil, mohl zajistit pouze zásah nadpřirozených sil. Podle mého názoru potřeboval zušlechtit, nikoliv povzbuzovat k rozvíjení necivilizovaných schopností, v nichž byl už nyní až příliš dobrý. Pokud jde o představa Ramsese stojícího v čele svých následovníků... Tak z toho jsem měla závat.

Nicméně Ramses a jeho otec moje námitky odmítli. Jedinou útěchou mi bylo, že Ramsese bude doprovázet jeho kamarád David. Doufala jsem, že tento egyptský mladík, prakticky adoptovaný Emersonovým mladším bratrem a jeho ženou, dokáže zabránit Ramsesovi, aby se zabil nebo zdemoloval tábor.

Nejvíce mě však překvapilo, že se mi po synovi poněkud stýskalo. Zpočátku jsem si vychutnávala klid a ticho,

ale po nějaké době to začalo být nudné. Žádné tlumené exploze v Ramsesově pokoji, žádné výkřiky nových služek, které narazily na jeho mumifikované myši, žádné návštěvy rozezlených sousedů stěžujících si, že jim Ramses ukradl lišku a tím pokazil hon, žádné hádky s Nefret...

Davem se prodírali dva muži a blížili se k terase. Byli vysocí a ramenatí, ale tím jejich podobnost končila. Jeden vypadal jako slušný mladý džentlmen v dobře padnoucím tvídovém obleku s vycházkovou holí v ruce. Očividně pobýval v Egyptě nějakou dobu, jelikož jeho opálený obličej připomínal hezkou oříškovou hněď. Jeho společník na sobě měl sněhobílý hábit a beduínskou pokrývku hlavy, jež stínila jeho typické arabské rysy – husté tmavé obočí, vystupující orlí nos a tenké rty, rámované elegantním černým knírkem.

Jeden z mnoha obřích strážců pokročil dopředu, jako kdyby chtěl mladíky zastavit. Gesto toho Araba ho ale donutilo ustoupit a zírat, jak mladí muži pokračují po schodišti.

„No tohle!“ zvolala jsem dotčeně. „Nechápu, kam to v *Shepherdu* spěje. Neměli by nechat ty průvodce...“

Větu jsem nedokončila. Nefret s potěšeným výkřikem vyskočila ze židle, rozběhla se, přičemž jí spadl klobouk z hlavy, a vrhla se na toho beduína. Několik minut z ní byla vidět pouze rudozlatá hlava, protože její štíhlé tělo zahalily jeho rozevláté rukávy.

Emerson, jenž vyrazil za ní, odtáhl Nefret od beduína a začal mu třást rukou. Nefret se obrátila k druhému mladíkovi. Ten k ní natáhl ruku. Nefret ji se smíchem odstrčila a objala ho stejně, jako objímala Ramsese.

Ramses? Ten malý chlapec? Ramses nikdy nebyl normální malý chlapec, ale vyskytly se chvíle (většinou když spal), kdy vypadal normálně. Ze spícího cherubína s houštinou světlých kadeří, malýma bosýma nožkama, nevinně

vykukujícíma zpod lemu bělostné noční košile, se stal mladý muž s knírkem! Domnívala jsem se, že k takové proměně nemůže dojít přes noc. Vlastně když jsem o tom teď přemýšlela, uvědomila jsem si, že byl rok od roku vyšší. Nyní byl skoro stejně velký jako jeho otec, dobrých sto osmdesát centimetrů. Budu si s tím muset poradit. Ale ten knírek...

S nadějí, že moje ochromení bude považováno za důstojnou zdrženlivost, jsem zůstala sedět. Emerson natolik zapomněl na britskou rezervovanost, že objal syna kolem ramen a vedl ho ke mně. Ramsesova přirozeně snědá plet ještě více ztmavla sluncem a větrem, a dokonce byla hnědší než plet jeho egyptského přítele. Tvářil se naprosto bezvýrazně jako vždycky. Sklonil se ke mně a poslušně mě políbil na tvář.

„Dobré odpoledne, mami. Vypadáš velmi dobře.“

„Nemohu říct totéž o tobě,“ odpověděla jsem přísně. „Ten knírek...“

„Teď ne, Peabodyová,“ zasáhl Emerson. „Zatraceně, tohle má být oslava. Podstatné je, že jsou oba tady, celí a zdraví.“

„A proklatě pozdě,“ dodala Nefret a usadila se na židli, kterou jí David podržel. Číšník jí podal klobouk. Nedbale si ho narazila na hlavu a pokračovala: „Ujel vám ranní vlak?“

„Vůbec ne,“ odvětil David. Jeho angličtina už byla téměř stejně perfektní jako moje. Arabský původ se u něho projevoval jen ve chvílích rozrušení. „Profesor a teta Amelie možná obdrží stížnosti od některých pasažérů, protože kmen se s námi loučil, jak je jejich zvykem. Cválali podél trati a stříleli z pušek. Cestující v našem vagonu padli na podlahu a jedna dáma dostala hysterický záchvat.“

Nefretiny oči se třpytily smíchem. „Škoda že jsem tam nebyla. Je to zatraceně... Promiň, teto Amelie, je to tak nefér! Kdybych byla muž, mohla bych zůstat s vámi.“

Ale trávit šest měsíců jako beduínská žena by mě určitě nebavilo.“

„Nebyla bys tak omezovaná, jak si myslíš,“ ujistil ji David. „Překvapilo mě, kolik svobody kmen ženám dopřává. Ve vlastním táboře se nemusejí zahalovat a své názory vyjadřují se stejnou otevřeností, jakou schvaluje teta Amelie. Ale asi by se jí nelíbil způsob, jakým mladé svobodné dívky vyjadřují svůj zájem o...“ Prudce se zarazil a vrhl úzkostný pohled na Ramsese. Ramsesův výraz byl neproniknutelný jako vždy, ale nebylo těžké vydedukovat, že dal Davidovi nějaký signál – možná ho kopl pod stolem –, aby se zdržel dokončení té zrádné věty.

„Dobrá, dobrá,“ ozval se Emerson netrpělivě. „Tak proč jste se opozdili?“

„Zastavili jsme se u *Meyer and Company* na Muski,“ vysvětloval Ramses. „David si chce pořídit nový oblek.“

David se sebevědomě pousmál. „Namouduši, teto Amelie, ani jeden z nás nemá solidní oblek odpovídající našemu postavení. Nechtěl jsem tě uvádět do rozpaků nevhodným oblečením.“

„Hmm,“ zamumlala jsem s pohledem na syna, jenž mi odpověděl nic neříkajícím výrazem.

„Jako by někomu z nás na tom záleželo!“ zvolala Nefret. „Nechat nás nervózně čekat a znepokojovat se kvůli něčemu tak hloupému!“

„Opravdu až tak?“ opáčil Ramses.

„Nervózně a znepokojeně? Já ne! Zato profesor a teta Amelie...“ Nefretino zamračení se proměnilo v okouzlující úsměv a s půvabným, impulzivním přátelstvím, které bylo nedílnou součástí její povahy, natáhla obě paže, každou k jednomu z mladíků. „Jestli to musíte vědět, tak jste mi zoufale chyběli. A teď vidím, že se budu muset ujmout role společnice. Oba jste tak vysocí a hezcí, že všechny malé holky na vás nechají oči.“

Ramses pustil její ruku, jako by páčila. „*Malé holky?*“

Jak často, drahý čtenáři, je to jen drobný, zdánlivě bezvýznamný incident na počátku sledu událostí, který neúprosně vyvolá tragické vyvrcholení! Kdyby se Ramses nerozhodl objevit v tom šviháckém obleku, kdyby Nefretino bouřlivé uvítání k nim nepřilákalo všechny zraky, kdyby Ramses nezvýšil hlas v dotčeném barytonovém zvolání... Následky nás vtáhnou do jednoho z nejzmatenějších a nejbizarnějších kriminálních případů, jaký jsme kdy vyšetřovali.

Na druhé straně je možné, že by se to stejně stalo.

Ramses se ovládl a Nefret se moudře zdržela dalších provokací. Byli spolu opravdu nejlepší kamarádi – pokud se neškorpili jako rozmazlené děti – a jakékoliv její přání dokázalo utišit jeho hněv.

„Dovedl bys přesvědčit monsieur Maspera, aby mi dovolil prozkoumat některé mumie v muzeu?“ otázala se ho.

„Odmítá mě už několik dní, jako bych mu navrhovala něco zakázaného nebo šokujícího.“

„Možná je opravdu v šoku,“ usmál se David. „Nemůžeš ho obviňovat, Nefret, všechny dámy považuje za křehké a háklivé.“

„Klidně ho budu obviňovat. Tetě Amelii dovolí úplně všechno, co chce.“

„Je na ni zvyklý,“ poukázal Ramses. „Zajdeme za ním společně. Ty, já a David. Nám třem neodolá. Jaké mumie máš konkrétně na mysli?“

„Zejména tu, co jsme našli před třemi roky v hrobce Tetišeri.“

„Dobré nebe,“ vyhrkl David a zdálo se, že je poněkud otřesen. „Už chápu, proč Maspero... Tedy musíš uznat, Nefret, že je to mimořádně nechutná mumie. Nezabalená, nepojmenovaná, svázané ruce a nohy...“

„Pohřbená zaživa,“ dokončila Nefret. Opřela se lokty o stůl a předklonila se. Z vyčesaných vlasů se jí uvolnila

kadeř a volně jí visela přes spánek; tváře měla zardělé vzrušením a modré oči jen zářily. Nějaký pozorovatel by se mohl domnívat, že se baví o módě nebo flirtování. „Alespoň se to domníváme. Chci se na ni znovu podívat. Víte, zatímco jste se potulovali pouští, já si zlepšovala vzdělání. V létě jsem absolvovala kurs anatomie.“

„V londýnské lékařské škole pro ženy?“ se zájmem se zeptal Ramses.

„Kde jinde?“ V Nefretiných očích zajiskřilo. „Je to jediná instituce v naší osvícené zemi, kde se mohou ženy vzdělávat v medicíně.“

„Je to stále pravda?“ nevzdával se Ramses. „Měl jsem dojem, že v Edinburghu, Glasgow, a dokonce na londýnské univerzitě...“

„Vem tě čert, Ramsesi. Vždycky ničíš mou ohnivou rétoriku pedantickým trváním na detailech!“

„Omlouvám se,“ pronesl trpělivě Ramses. „Tvoje tvrzení o diskriminaci žen ve všech oblastech vyššího vzdělání nemůže těch několik výjimek, které jsem zmínil, nijak změnit. Věřím, že problém žen získat kvalifikaci k provozování medicíny je skoro stejně velký, jako byl před padesáti roky. Obdivuji tě, Nefret, že vytrvááš i za tak nepříznivých podmínek. Dovol mi, abych tě ujistil, že jsem stoprocentně nejen na tvé, ale i na straně ostatních dam.“

Usmála se na něho a stiskla mu ruku. „Vím, že jsi, drahý Ramsesi. Jenom jsem žertovala. Doktorka Aldrich-Blakeová mi dovolila účastnit se jejích přednášek! Myslí si, že jsem nadaná...“

Potěšená pohledem na jejich přátelské souznění jsem jejich rozhovor sledovala tak soustředěně, že jsem si nevšimla blížící se mladé dámy, dokud nepromluvila. Ovšem nikoli k někomu z nás, nýbrž ke svému společníkovi. Bylo nemožné neslyšet ji. Zastavili se nedaleko našeho stolu a její hlas byl nesmírně pronikavý.

„Říkala jsem ti, ať mě necháš samotnou!“

Neviděla jsem ji přicházet, ale Ramses zřejmě ano. Okamžitě vyskočil na nohy. Strhl si z hlavy kefiju (tuto zdvořilost na ženské příslušnice své rodiny nerozšířil) a řekl: „Mohu nějak pomoci?“

Dívka, jež svá slova zdůrazňovala mácháním rukou, se k němu otočila. „Ach, děkuji vám,“ vydechla. „Prosím, můžete ho donutit, aby šel pryč?“

Její společník na ni zíral s otevřenými ústy. Jeho jinak příjemnou tvář kazila dlouhá čelist a zahnutý nos. Byl hladce oholený, měl šedé oči a vlasy neurčité hnědé barvy. „Podívej, Dolly,“ začal a natáhl ruku.

Myslím, že neměl v úmyslu dívku zadržet, ale neměla jsem možnost to zjistit. Ramses ho totiž popadl za zápěstí. Ten pohyb byl zjevně nenucený a stisk nenásilný, ale mladý muž vyjekl a padl na kolena.

„Dobrý bože, Ramsesi,“ vykřikla jsem. „Okamžitě toho muže pusť.“

„Jistě,“ odvětil Ramses. Uvolnil sevření, ale musel udělat ještě něco jiného, co jsem neviděla, protože nešťastník se ztěžka posadil.

Ponížení je pro mladého muže mnohem horší než fyzická bolest. Mladík se vyškrábal na nohy a odcházel, přesto ještě stačil vyslat směrem na Ramsese výhrůžný pohled.

Samozřejmě že vinil Ramsese. Jako muž byl příliš hloupý, než aby si uvědomil (podobně jako já), že celý incident vyprovokovala ta dívka. Její drobné ruce nyní spočívaly na Ramsesově paži a hlavu nakláněla tak, aby mu mohla obdivně hledět do očí. Tvář jí rámovaly vlasy tak světlé, až byly téměř bílé, a oblečená byla podle poslední módy. Odhadovala jsem ji na dvacet, možná na méně let. Mladé Američanky (její příslušnost prozrazoval přízvuk) jsou mnohem sofistikovanější a nevázanější než jejich anglické protějšky. Nebylo pochyb, že tato dívka má bohaté

rodiče. Na jejím těle se třpytily diamanty, bohužel zcela nevhodné pro tuto denní dobu a její věk.

„Dovolte, abych vám představila svého syna, slečno Bellinghamová,“ řekla jsem. „Ramsesi, pokud slečna Bellinghamová cítí, že na ni po tom nepříjemném zážitku jdou mdloby, navrhuji, abys jí nabídl židli.“

„Děkuji, madam. Už jsem v pořádku.“ Obdařila mě úsměvem. Měla docela líbivou tvář bez výrazných rysů, kromě páru velkých a velmi dojmavých hnědých očí, které tvořily nápadný kontrast s jejími světle stříbrnými vlasy. „Samozřejmě že vás znám, paní Emersonová. O vás a vašem manželovi mluví celá Káhira. Ale jak víte jméno tak nevýznamné osůbky, jako jsem já?“

„Minulý týden jsem se setkala s vaším otcem,“ odpověděla jsem. Emerson zavrčel, ale zdržel se poznámky. „Zmínil se o své dceři jako o Dolly. Předpokládám správně, že je to přezdívkou?“

„Podobně jako Ramses,“ oznámila ta nevýznamná osůbka a nabídla mu ruku v rukavičce. „Je mi potěšením, že vás poznávám, pane Emersone. Tolik jsem toho o vás slyšela, ale netušila jsem, že jste tak... Děkuji vám. Opravdu si cením vaší galantnosti.“

„Co kdybyste se k nám připojila?“ otázala jsem se, jak vyžadovala zdvořilost. „A dovolte mi představit vám slečnu Forthovou a pana Todrose.“

Přelétla pohledem Davida, jako by byl neviditelný, a krátce spočinula zrakem na Nefret s kamenným výrazem v obličeji.

„Těší mě. Obávám se, že nemohu zůstat. Tamhle už jde otec. Pozdě jako vždycky. Hrozný člověk! Přitom na mě se zlobí, když ho nechám čekat.“

Vrhla unylý pohled na Ramsese a spěchala pryč.

Muž, který ji čekal na vrcholu schodiště, na sobě měl staromódní redingot a sněhobílou náprsenku. Jelikož jeho vo-

jenská hodnost, jak jsem byla informována, pocházela ze služby v jižanské armádě během americké občanské války, muselo mu být nejméně šedesát let, ale vypadal mladší. Měl vzpřímené držení těla a štíhlé údy kavaleristy. Bílé vlasy, poněkud delší, než bylo módní, zářily jako stříbrná přílba. Úhledně zastřižená bradka a knír vyvolávaly vzpomínku na fotografie generála Lee. Domnívám se, že se mu snažil záměrně připodobnit.

Nicméně z plukovníkovy tváře nevyzařovala ona benevolence jako z výrazu zmíněného hrdiny Konfederace. Musel být svědkem toho střetu nebo jeho součástí, protože než zavěsil dceřinu ruku do své paže a odvedl si ji, vrhl na nás dlouhý pohled.

„Zajímavé,“ poznamenal Ramses, když si opět sedal. „Otče, při zmínce jeho jména jsem z tvé reakce nabyl dojmu, že tvoje dřívější setkání s plukovníkem Bellinghamem nebylo právě přátelské. Co přesně udělal, že vyvolal tvůj hněv?“

„Ten chlápek,“ pronesl důrazně Emerson, „měl tu drzost nabídnout mi pozici svého poskoka. Je to další z těch diletantů, kteří si krátí čas předstíráním, že jsou archeologové.“

„No tak, Emersone, vždyť víte, že to nebyl ten pravý cíl,“ vmísila jsem se. „Nabídka financování vaší práce měla povahu úplatku. Uznávám, že z jeho strany se jednalo o chybu. To, oč mu opravdu šlo...“

„Amelie,“ otočil se Emerson ke mně a mohutně zafuněl. „Říkal jsem vám, že se o tom nechci bavit. Rozhodně ne před dětmi.“

„*Pas devant les enfants?*“ zeptala se ironicky Nefret. „Profesore, my už dávno nejsme *enfants*. Vsadím se, že dokážeme uhádnout, co plukovník chtěl. Gardedámu nebo guvernanku, případně chůvu pro tu dívku s tváří panenky! Určitě nějakou potřebuje.“

„Podle plukovníka spíše osobního strážce,“ upřesnila jsem věcně.

„Peabodyová!“ zařval Emerson.

Číšník upustil podnos s čajem a všichni na doslech přestali hovořit a zírali na nás.

„To nemá smysl, Emersoně,“ řekla jsem klidně. „Nefret nehádá. Ví, co plukovník sleduje, i když se rozpakuju brát v úvahu, jak to ví. Poslouchání za dveřmi...“

„Je občas užitečné,“ doplnila Nefret. Věnovala Ramse-
sovi spiklenecký úsměv a on odpověděl lehkým zdvižením
koutků, což je jeho verze úsměvu. „Nekárej mě, teto Ame-
lie, neposlouchala jsem za dveřmi. Náhodou jsem prochá-
zela salonem, když jsi hovořila s plukovníkem, a nemohla
jsem neslyšet profesorovy komentáře. Nebylo těžké do-
myslet si, co je tématem rozhovoru. Ale nemohu uvěřit, že
by té malé huse hrozilo nějaké nebezpečí.“

„Od koho?“ otázal se Ramses. „Snad ne od toho chlápka,
který byl s ní?“

„To bych neřekla,“ potvrdila Nefret. „Plukovník Bel-
lingham tvrdil, že u ní nedokáže udržet žádnou společ-
nici. Tři z nich onemocněly nebo se zranily za záhadných
okolností. V posledním případě, jak prohlásil, se nějaký
kočí pokusil unést Dolly a byl by ji vtáhl do kočáru, kdyby
tomu její služebná nezabránila. Popřel, že by věděl, kdo je
za to zodpovědný, nebo proč by mu někdo chtěl sebrat jeho
drahouška Dolly.“

„Výkupné?“ nabídl David. „Musejí být bohatí, byla ově-
šena šperky za patřičně vysokou cenu.“

„Pomsta?“ napadlo Ramsese. „Plukovník může mít ně-
jaké nepřátele.“

„Zklamaná láska,“ zamumlala ihned Nefret sladkým
hlasem.

Na stůl dopadla Emersonova pěst. Jelikož jsem čekala,
že se může něco takového stát, podařilo se mi zachytit ky-
mácející se konvici na čaj.

„Tak dost,“ zaburácel Emerson. „Tohle je přesně ten typ jalových, nepodstatných spekulací, do nichž se tahle rodina s výjimkou mé osoby tak ráda pouští! Čerta mi záleží, jestli se po tom děvčeti rozhodla jít veškerá kriminální populace v Charlestonu v Jižní Karolíně nebo v Káhiře v Egyptě. I kdyby to nebyl nesmysl, rozhodně to není naše věc! Osobní strážce, no jasně. Změňte téma.“

„Samozřejmě,“ přikývla na souhlas Nefret. „Ramsesi, jak jsi to udělal?“

„Udělal co?“ Podíval se na štíhlou ruku, kterou k němu natáhla. „Ach ano, tohle.“

„Ukaž mi to.“

„Nefret!“ okřikla jsem ji. „Mladá dáma by neměla...“

„Překvapuje mě, že zrovna *ty* zastáváš tento názor, mami,“ namítl Ramses. „Ukážu to i tobě, jestli si přeješ. Ten trik se ti může hodit zejména s ohledem na tvůj zvyk bezhlavě se hnát... Ehm, hmm. Je to pouze záležitost tlaku na určité nervy.“

Uchopil Nefretino zápěstí a zvedl jí ruku tak, abychom viděli, kde leží jeho prsty. „Máš příliš štíhlé zápěstí, abych ho sevřel stejně dobře jako mužské,“ vysvětloval Ramses. „Palec se přitiskne sem, ukazováček sem a...“

Z Nefretiných rtů splynul tichý výkřik a Ramses okamžitě uvolnil stisk a pohládl ji po ruce. „Promiň, Nefret. Neměl jsem tolik tlačit.“

„Cha,“ vyhrkla Nefret. „Teď to zkusím já na tobě.“

Zanedlouho se smála a – lituji, že to říkám – klela, zatímco se mu neúspěšně snažila oplátit ten chvat.

„Asi máš příliš malé ruce,“ prohlásil Ramses a klidně se podrobil jejímu štipání a mačkání. „Jsem ten poslední, kdo by popíral, že žena se vyrovná muži ve všem kromě fyzických rozměrů a síly, ale musíš uznat... Sakra!“

Nefret rychle zvedla jeho ruku ke rtům. „Tak, políbím ti to a přestane to bolet.“

David vybuchl smíchy. „Bravo, Nefret. Copak jsi mu provedla?“

„Je to jenom záležitost tlaku na určité nervy,“ řekla vážně Nefret, zatímco Ramses si kajícně prohlížel svoje zápěstí. I z místa, kde jsem seděla, jsem na něm viděla otisky Nefretiných nehtů.

„To by stačilo,“ pronesla jsem přísně a zapsala si do mysli, abych později požádala Nefret, ať mi ukáže ty zranitelné body. Vymámit z Ramsese bolestný výkřik vyžadovalo víc než pouhé zatnutí nehtů do kůže. „Měli bychom se vrátit na dahabíji.“

„Ano, pojďme domů, kde jsme sami mezi sebou,“ souhlasila Nefret a vyskočila ze židle. „Tady jsou lidé tak hrubí! Pořád nás okukují. Chci si sundat tyhle směšné šaty a obléknout si kalhoty.“

„Ale sluší ti,“ poznamenal galantně David.

„Jenže jsou hrozně nepohodlné,“ stěžovala si Nefret a vsunula prst za vysoký stojáček.

„A to nenosíš korzet,“ poukázal Ramses a přelétl ji pohledem shora dolů.

„Ramsesi,“ napomenula jsem syna unaveně.

„Ano, mamí. Půjdeme napřed a najmeme drožku.“

Odcházeli ruku v ruce, Nefret mezi oběma mladíky. Nemohla jsem obviňovat lidi, že na ně zírají, představovali velmi hezké a neobvyklé trio. Chlapci byli skoro stejně vysocí a bohaté kudrnaté černé vlasy mohly patřit bratrům. Oba se dívali dolů na Nefret, jejíž zlatorudá hlava stěží dosahovala do úrovně jejich uší. Zavrtěla jsem hlavou, ale s úsměvem na rtech. Zvedla jsem Nefretin klobouk, který zůstal ležet na podlaze, a zavěsila se do Emersonovy paže.

Když jsme je dohnali, obklopovalo je něco jako menší rozruch. Kočár už čekal. Nefret s Davidem usedli na místa, ale Ramses rozmlouval s kočím. Ukázalo se, že je to jeho

dávný známý. Ramses i jeho otec měli hodně známých po celém Egyptě a mezi nimi mnoho svérázných jedinců, které by vážená osoba raději neznala. Kočí se přehnaným způsobem, jak mají Arabové ve zvyku, podívoval Ramse-sovu změněnému vzhledu. „Vysoký, hezký a nebojácný jako tvůj obdivovaný otec! Hodně síly v paži, když udeří zařatou pěstí! Potěšující ženy svým...“

V tomto okamžiku Emerson s poněkud zrudlou tváří přerušil proud lichotek úsečnou větou. Ale to už se kolem nás shromáždil menší dav a on musel odstrčit z cesty několik dalších starých známých, aby mě mohl dovést ke drožce. Právě jsem položila nohu na stupátko, když Emerson náhle pustil mou paži, otočil se a plácl se rukou přes kapsu. „Kdo to byl?“ vyštěkl a opakoval otázku arabsky.

David mě zachytil, pomohl mi do drožky a posadil mezi sebe a Nefret. Ohlédla jsem se a zjistila, že dav složený ze žebráků, prodavačů a civících turistů rychle ustupuje. Mocný Emersonův hlas, stejně jako jeho soubor invektiv, jenž mu vynesl přezdívku Otec kleteb, doprovázený právě vykřiknutou otázkou, musel být slyšet na vzdálenost čtyřiceti metrů.

Nicméně žádná odpověď nepřišla, a tak Emerson po chvilce prohlásil: „K čertu s tím!“ a nasedl do drožky. Ramses, který mezitím dokončil finanční transakci (alespoň jsem tomu věřila) s prodavačem květin, ho následoval. Uvelebil se vedle otce, podal mi hezkou malou kytičku, druhou Nefret a ignorováním našich díků zničil své krásné gesto.

„Co udělal ten chlapík?“ zeptal se otce.

Emerson vytáhl z kapsy pomačkaný papír. Přelétl ho očima, řekl „pchá!“ a byl by ho vyhodil, kdybych mu ho nevyrvála z ruky.

Zpráva byla napsaná kostrbatým písmem, očividně kvůli záměně rukopisu. Zněla jednoznačně: „Držte se dál od hrobky 20 A.“

„Co to znamená, Emersone?“ nechápala jsem.

Emerson nechal mou otázku bez povšimnutí. „Ramsesi, viděl Júsuf toho člověka, který mi strčil tenhle papír do kapsy? Předpokládám, že hlavním důvodem koupě těch kytek byl jeho výslech.“

„Proč? To vůbec ne, pane,“ odpověděl rozhořčeně Ramses. „Jenom jsem chtěl udělat radost matce a sestře. Ale během nákupu jsem se na to Júsufa, který k tobě stál nejbližší, přece jenom zeptal, protože z tvého překvapeného zvolání a gestikulace jsem usoudil, že se ti nějaké individuum pokusilo vybrat kapsu nebo...“

Ramses se v posledních letech snažil bojovat se svým nešťastným sklonem k mnohomluvnosti, ale příležitostně selhával. „Buď zticha, Ramsesi,“ řekla jsem automaticky.

„Ano, mamí. Smím se podívat na tu zprávu?“

Nechala jsem ji kolovat. „Zvláštní,“ poznamenala Nefret. „Co to má znamenat, pane?“

„Ať se propadnu, jestli to vím,“ odpověděl Emerson.

Vytáhl dýmku a začal ji nacípávat tabákem. Předklonila jsem se. „Emersone, jste úmyslně hádankovitý a provokativní, neřkuli tajemný. Váš zvyk držet nás v nevědomosti, především tedy mě, se vám zcela vymkl z ruky. Víte velmi dobře...“

„To je výhrůžka,“ zvolala Nefret. „Nebo varování. Odpuť, že ti skáču do řeči, teto Amelie, to je tím vzrušením. Kterou hrobku má na mysli, profesore? Patří mezi ty, které chceš vykopat tento rok?“

Všichni jsme napjatě čekali na Emersonovu odpověď. Jedním z jeho otravných zvyků je držet místo budoucích vykopávek v tajnosti až do posledního možného okamžiku. Neřekne to ani mně.

A nesvěřil mi to ani nyní. „Probereme to až večer,“ prohlásil klidně. „Nechci se dostat do hlasité a rozpačité hádky na veřejnosti.“

Rozhořčení mě obralo o dech. Emerson má hlas hlučnější než kdokoliv jiný a je to on, kdo vtáhne kohokoliv do nějakého sváru. Jeho svatouškovský výraz mě doháněl k šílenství.

David jako věčný mírotvůrce slyšel, že nabírám dech, a tak mě objal kolem ramen. „Ano, nechme povinnosti na později. Vyprávěj mi o tetě Evelyně, strýci Walterovi a jejich dětech. Je to tak dlouho, co jsem o nich slyšel.“

„Samozřejmě že ti posílají srdečné pozdravy,“ ujistila jsem ho. „Evelyn ti psala každý týden, ale předpokládám, že jsi mnoho z těch dopisů nedostal.“

„Pošta v poušti nechodí zrovna pravidelně,“ usmál se David. „Hodně se mi po nich stýská. Bohužel tuhle sezonu nepřijedou. Nerozmysleli si to?“

„Někdo musel zůstat v Londýně a dohlédnout na vydání posledního svazku o hrobce Tetišeri,“ vysvětlila jsem.

David chtěl slyšet další novinky o své pěstounské rodině. Byl to vnuk našeho předáka Abdulláha, ale když ho Emersonův bratr Walter adoptoval, tak s jeho rodinou trávil letní období a učil se angličtinu, egyptologii a bůhvíco ještě. Byl mimořádně inteligentní a nasával informace jako houba vodu. Měl také umělecké nadání. Když jsme ho poznali, vyráběl napodobeniny starožitností pro jednoho z největších lotrů v Luxoru, z jehož neblahého vlivu jsme ho vysvobodili. Davidovy rodiče už zemřeli, takže jeho synovská oddanost se přenesla na Evelyn a Waltera.

Toto téma nás zaměstnalo po zbytek cesty, jak nepochybně doufal. Ramses s Nefret byli nezvykle zamlklí a Emerson nervózně popotahoval kravatu, na které jsem trvala. Jakmile se v dohledu objevila naše dahabíja, vydatně si oddechl. Definitivně strhl nenáviděnou součást oděvu z krku a rozepnul si límeček košile.

„Na listopad je neobvykle horko,“ prohlásil. „Plně souhlasím s Nefret, chci se zbavit tohoto nepohodlného oděvu. Pospěšte si, Peabodyová.“

Z láskyplného použití mého dívčího příjmení a významného pohledu, který ke mně vyslal, jsem usoudila, že chce i něco jiného. Ale když mi pomohl vystoupit z kočáru, chvíli jsem otálela a hrdě a s láskou se dívala na loď, náš plovoucí domov, jak jsem ji nazvala.

Emerson ji koupil před několika roky. Byl to jeden z jeho romantických a dojemných projevů citu, protože nesnášel cestování po vodě. Přinesl mi tuto oběť a kdykoliv jsem *Amelii*, jak loď pojmenoval, spatřila, dmula jsem se pýchou. Tyto elegantní plachetnice byly kdysi oblíbeným dopravním prostředkem po Nilu. Nyní je nahradily parníky a na souši železnice, ale já jim zachovala přízeň a nikdy jsem nezapomněla na naši první úžasnou plavbu, během níž mě Emerson požádal o ruku.

Lodní posádka a služebnictvo vedené kapitánem Hassanem nás očekávaly na konci lodní lávky. Po uvítacích ceremoniích se Ramses rozhlédl po palubě.

„Kde je Bastet?“ zeptal se.

Podívala jsem se na Nefret. Kousla se do rtu a sklopila hlavu. Na tuto chvíli se nikdo z nás netěšil. Nefret měla velmi vřelý vztah k zakladateli rodu našich koček, ale ne tak blízký jako Ramses. Bastet byla dlouhé roky jeho společnice a podle některých pověřivějších Egyptanů jeho kočičí příbuzná. Nesporně by stála v čele těch, kteří nás vítali.

S vědomím, že Nefret nemá dost odvahy oznámit tu zprávu, jsem si odkašlala.

„Je mi to moc líto, Ramsesi,“ řekla jsem. „Opravdu velice líto. Nefret ti to napsala, ale dopis se k tobě zřejmě nedostal.“

„Ne,“ pronesl Ramses klidným, bezvýrazným hlasem. „Kdy se to stalo?“

„Minulý měsíc. Na kočku měla hodně dlouhý život. Víš, že byla dospělá, už když jsme ji našli, a to bylo před mnoha lety.“

Ramses přikývl. V obličeji se mu nepohnul jediný sval. „Před měsícem se mi o ní v noci zdálo. Datum si nepamatuju.“ Chtěla jsem promluvit, ale zarazil mě potřesením hlavy. „V beduínském táboře se ztrácí pojem o čase. Ale je to zvláštní. Podle starověkých Egypťanů znamená sen o velké kočce štěstí.“

„Proběhlo to rychle a bezbolestně.“ Nefret položila ruku na jeho paži. „Našli jsme ji v nohách tvé postele schoulenou jako ve spánku.“

Ramses se prudce otočil. „Jsem přesvědčený, že matka by mě raději viděla v civilizovaném oděvu. Jdu se převléknout. Omluvte mě.“

Odcházel a jeho hábit za ním vlál.

„Říkala jsem ti, že kolem toho nebude dělat povyk, Nefret,“ poznamenala jsem. „Není sentimentální, ale řekla bych, že než se otočil, zahlédla jsem v jeho očích slzy.“

„To byla jenom představa,“ zabručel Emerson. „Sentimentální jste vy ženy. Muži neprolévají slzy kvůli kočkám.“ Zalovil v kapse, vytáhl kapesník, překvapeně se na něho zahleděl (jeho kapesník byl jen vzácně tam, kde být měl) a pak se hlučně vysmrkal. „Byla to... jenom kočka.“

Emerson měl pravdu. Když se k nám Ramses o něco později připojil v salonu, uvítal našeho egyptského kocoura Anubise s naprostým klidem. Anubis mu přivítání s podobným klidem oplatil. Byl větší a tmavší než oplakávaná Bastet a neměl příliš přátelskou povahu. Toleroval nás, ale své city, pokud nějaké měl, si vyhradil pro Emersona.

„Už je mi to oblečení malé, mami,“ oznámil Ramses.

„Ale tohle ti ještě padne,“ opáčila jsem. Měl na sobě flanelové kalhoty a košili bez límečku, jakou nosil jeho otec při vykopávkách. Podle mého názoru to byl oděv zcela nevhodný

pro slavného archeologa. Jenže žádným svým argumentem jsem Emersona nikdy nepřesvědčila, aby si oblékl něco důstojnějšího, a oba mladíci ho pochopitelně napodobovali.

„To je Davidovo,“ upřesnil Ramses.

„Jenom si posluž,“ usmál se David. Když jsme ho kdysi uviděli poprvé, kvůli špatnému zacházení a hladovění vypadal mladší než Ramses, ale ve skutečnosti byl o dva roky starší, a v naší péči rostl jako z vody. Už loni byl o několik centimetrů vyšší než Ramses a nyní jsem si se směsicí poněkud nejasných emocí všimla, že jeho loňské oblečení je malé i mému synovi.

„Ten knírek,“ začala jsem.

„Zatraceně, Peabodyová,“ zařval Emerson. „Co má znamenat vaše posedlost porosty na obličejích? Nejdříve moje vousy a teď Ramsesův knír! Upíjejte si svou whisky jako dáma a přestaňte konečně sužovat toho kluka – ehm – chlapce – ehm – mladíka.“

Ramses okamžitě využil otcův šlechetný pokus o obranu jeho knírku. „Jelikož už nejsem kluk...,“ spustil s pohledem na mou whisky se sodou.

„V žádném případě,“ prohlásila jsem neoblomně. „Alkohol mladým lidem škodí. Whisky zastaví tvůj růst.“

Ramses se na mě podíval, vlastně si mě změřil odshora až dolů. Koutky jeho úst se mírně pozvedly, ale byl dost moudrý, aby to nechal být. Právě se chtěl posadit, když přišla Nefret. Čekala jsem, že si obleče pracovní oděv – kalhoty a blůzu doplněné dlouhým volným kabátkem –, ale místo toho se objevila v róbě z lesklého pávově zeleného hedvábí vyšíváného zlatou nití a drahými kamínky. Byl to dar od některého z jejích obdivovatelů, ale tyhle šaty jsem na ní nikdy neviděla, ani náušnice vykládané drahokamy. Uvelebila se na pohovce, nohy skrčila pod sebe a do klína si posadila kočku, kterou přinesla s sebou.

„Vystrojila jsem se na vaši počest,“ usmála se na chlapce.

Viditelně omámený David měl otevřená ústa. Ramses ji přelétl očima a zahleděl se na kočku.

„To je která?“ otázal se.

Bastet měla během let spoustu koťat, ale jelikož otci byli místní kocouři, tak se potomci vyznačovali divokou různorodostí barev a tvarů. Její poslední vrh zplozený ve spolupráci s Anubisem se nápadně podobal rodičům – dlouhá, svalnatá těla a lesklá hnědožlutě melírovaná srst.

„To je Sechmet,“ objasnila Nefret. „Naposled jsi ji viděl jako malé kotě, ale teď už je...“

„Stačí,“ zarazil ji Ramses. „Tati, řekneš nám teď něco o svých plánech? Soudím, že chceš prozkoumat méně známé, neoznačené nekrálovské hrobky v Údolí králů. Někdo by to mohl považovat za neobvyklou volbu vědce tvého významu, ale jelikož znám tvé názory na vykopávky, nepřekvapilo by mě, kdyby ses touto cestou vydal.“

Emerson na něho vrhl podezíravý pohled. „Jak jsi dospěl k tomuto závěru?“

Ramses otevřel ústa. Rychle jsem řekla: „Neptejte se ho, Emerson, a povězte nám to sám. Přiznávám, že nedokážu pochopit, proč byste měl zaměřit svůj úctyhodný talent na práci, která pravděpodobně nemůže přinést významné výsledky ať z historického ohledu, či ohledně přínosu cenných artefaktů...“

Můj hlas vyzněl do ztracena. Emerson na mě zlostně zíral.

Jedinými lidmi, kteří se nebojí Emersonova mocného hlasu a téměř nadlidské síly, jsou členové jeho rodiny. Je si toho vědom a často si na to stěžuje, proto čas od času ráda tak trochu předvádím, že nás nezastraší. „Pokračujte, můj drahý,“ dodala jsem omluvně.

„Hmm,“ zabručel Emerson. „Nevím, proč by vás to mělo udivovat, Peabodyová. Znáte můj názor na vědecké vykopávky. Archeologické vykopávky v Egyptě probíhaly od samého počátku zcela nahodile a lajdácky. V posledních le-

tech se to poněkud zlepšilo, nicméně většina prací se stále provádí až skandálně nedbale a nikde to není patrnější než v Údolí králů. Všichni chtějí objevit královské hrobky. Pobíhají z místa na místo, hrabou a sondují, opouštějí zkoumané místo, když je znudí, ignorují nalezené střepy, pokud nejde zrovna o královskou kartuši. Žádná z menších hrobek nebyla řádně vyčištěna, změřena, zaznamenána. Právě tohle navrhuju udělat. Bude to těžká a náročná práce bez velkého vzrušení a možná i neproduktivní. Ale člověk nikdy neví. Přinejhorším získáme definitivní jistotu.“

„Maspero ti nedal povolení hledat neznámé hrobky v Údolí králů?“ zeptal se Ramses.

Očekávala jsem, že Emersona podráždí tento cynický a jak jsem nepochybovala správný odhad. Místo toho se zasmál a nalil si další whisky. „Přesný zásah, chlapče. Když se Vandergelt rozhodl vzdát koncese v Údolí králů, Maspero ji převedl na Theodora Davise, na toho arogantního ignoranta z New Yorku. Náš distingovaný ředitel starožitností je zblázněný do bohatých diletantů. Moji žádost nebude brát v úvahu, momentálně je na mě trochu naštvaný.“

„Není divu,“ poznamenala jsem a odložila sklenku na stůl, „po tom, kdy jste zamkl hrobku Tetišeri, strhl schody vedoucí ke vstupu a odmítl mu předat klíč.“

„Někam jsem ho založil,“ prohlásil Emerson.

„To není pravda.“

„Je,“ odsekl Emerson a ukázal zuby. „Ale ať jsem proklet, jestli dovolím *Service des Antiquités* otevřít tu hrobku hordám turistů. Horko ze svíček a magneziové blesky, idioti otírající se o malby a dloubající nehty omítku...“ Jeho tělo se otřáslu nelíčenou hrůzou. „Pracovali jsme příliš usilovně na konzervaci a restaurování těch maleb. Předali jsme veškerý obsah hrobky muzeu. Proč se s tím Maspero nespokojí?“

„Samozřejmě že s tebou souhlasím, pane,“ ozval se David. „Je tu ještě jedno nebezpečí. Jelikož je hrobka otevřená, ne-

potrvá dlouho, než do ní proniknou lidé z Gurnehu a začnou odřezávat kusy omítnutých stěn, aby je prodali turistům.“

„Dokud dýchám, tak rozhodně ne,“ zamumlal Emerson. „To je jeden z důvodů, proč jsem se rozhodl pracovat zatím neurčenou dobu v Thébách, abych mohl dohlížet na *svoji* hrobku. Vyrážíme na cestu už zítra.“

Po jeho sdělení následoval všeobecný výkřik zklamání. Žalostně zamňoukala dokonce i kočka.

„To není možné, můj drahý,“ oznámila jsem klidně.

„Proč?“ podivil se Emerson. „Jsme tady přece všichni, připraveni na...“

„Nejsme připraveni, Emersone. Proboha, chlapci právě dorazili po šesti měsících strávených v poušti. Ramses vyrostl ze všech šatů a oběma nepochybně došly toaletní potřeby, boty a bůhvíco ještě. Jestliže chcete zůstat v Luxoru po neurčitou dobu, dům, který jsme postavili před dvěma roky, se musí rozšířit, což znamená pořídit více nábytku, více zásob, více všeho. A kromě toho...“

Došel mi dech, čehož Emerson okamžitě využil. „A kromě toho jste naplánovala jednu ze svých prokletých společenských událostí. Zatraceně, Peabodyová, víte, jak je nenávidím! Kdy?“

Samozřejmě že jsem organizovala jednu z našich populárních večerů, během nichž jsme obnovovali předchozí známosti s přáteli z archeologických kruhů a sbírali novinky. Tyto každoroční sešlosti se staly pravidlem a získaly si, jak mě všichni ujišťovali, velkou oblibu zúčastněných. Emerson je měl také rád. Stěžoval si pouze proto, že remcání bylo jeho zvykem. Ale prvotní důvody, které jsem uvedla, byly nejhlavnější, takže jsme celý den věnovali nákupům zásob a nového oblečení.

Po návratu na dahabíji nám sluha donesl denní poštu. Emerson ji roztřídil a mně a Nefret podal naše zásilky. Ramsesovi přišly dva dopisy a Davidovi jeden.

Ze sladce růžové obálky Ramsesova dopisu ke mně závala dost silná vůně. „Od koho je?“ chtěla jsem vědět.

„Dejte si radši další whisky, Peabodyová,“ pronesl nahlas Emerson.

Přijala jsem nárazku i whisky a prohlédla si svoji poštu. Bylo v ní několik pozvánek. Tlumočila jsem je Emersonovi, který mi řekl, ať odmítnu všechny včetně té poslední od plukovníka Bellinghama.

„Nemám v úmyslu promrhat celý večer s ním a jeho hloupou dcerou,“ zabručel Emerson.

„Tenhle dopis je od ní,“ vmísil se Ramses. „Opakuje otcovu pozvání.“

Místo aby mi ho podal, složil ho a zastrčil do kapsy. Sechmet střídající různé klíny se nyní uhnízdila na Ramsesových kolenou. Nevšímal si jí a otevřel druhý dopis.

„Nic zajímavého,“ oznámila Nefret a odhodila svou poštu stranou. „Pozvání, která nemohu přijmout, a mimořádně hloupý výlev od monsieur le Comte de la Roche, na který nemohu odpovédět.“

„Další z obětí?“ otázal se David. Tak s Ramsesem nazývali Nefretiny obdivovatele.

„Posílá jí květiny a dárky od chvíle, kdy se minulý týden seznámili na nějakém večírku,“ objasnila jsem zachmuřeně. „Nepovzbuzovalas ho, Nefret, že ne?“

„Dobré nebe, teto Amelie, samozřejmě že ne. Dost výrazně mu ustupuje brada.“

„Asi by bylo lepší, kdybyste mu, Emersone, napsal, že jeho pozornost je jednoznačně nevíтанá.“

„Hmm,“ zamumlal Emerson, jenž pročítal dopis od Evelyn, který mu David podal.

„Zítřka se chystám do muzea,“ ohlásila Nefret. „Ramsesi, říkals, že bys mohl... Ramsesi? Co se děje?“

„Nic,“ odvětil zvolna.

Upíral oči na dopis v ruce. „Je to jenom nečekané. Mami, pamatuješ se na paní Fraserovou, před sňatkem slečnu Debenhamovou?“

„Jistě, i když uplynulo několik roků od doby, kdy jsem s ní mluvila. Je to...“

„Dopis od ní. Je v Egyptě, konkrétně v Káhiře.“

„Proč napsala tobě, a ne mně?“

„To nevím. Píše... Ale přečti si to sama.“

„Kdo je paní Fraserová?“ zeptala se Nefret.

Ramses mi podal psaní a odpověděl sestře: „Jedna mladá dáma, kterou jsme, tedy matka, před několika roky zachránili před obviněním z vraždy. Provдалa se za jednoho z podezřelých, za chlapíka jménem Donald Fraser.“

„A od té doby žijí šťastně spolu?“

„Zřejmě ne,“ ozvala jsem se. Emerson mě zvědavě pozoroval, protože to jméno v něm pochopitelně vzbudilo zájem. „Podivný dopis! Je roztěkaný, téměř nesouvislý. Tvrdí, že nás včera viděla na terase hotelu *Shepherd*, ale nevysvětluje, proč nás nekontaktovala a proč nás naléhavými slovy žádá o schůzku.“

„Nás?“ poznamenal tiše Ramses.

„No jistě. Píše...“ Přečetla jsem příslušné věty nahlas: „Pohled na vás ve mně vyvolal vzpomínky na uplynulé dny a daný slib. Napadlo mě, jestli si to pamatujete i vy. Prosím, smím se s vámi sejít a promluvit si? Manžel a já jsme ubytováni v hotelu *Continental*...“ Hmm.“

„To stačí,“ ozval se Ramses. „To ‚vás‘ a ‚vy‘ může být množné číslo, ale i vykání. Není možné, že tím myslí jenom mě?“

„Je,“ souhlasil Emerson. „Byls to ty, kdo jí dal nějaký slib, Ramsesi?“

Ramses vykřikl a setřásl kočku z ruky. Objala ho tlapkami kolem zápěstí a nadšeně mu olizovala prsty.

„Nechutné,“ zamumlal a utřel si ruku do kalhot.

„To je projev náklonnosti,“ upozornila ho Nefret. „Bastet často...“

„Tohle stvoření slintá, neolizuje.“ Sechmet se překulila na záda a dívala se na Ramsese s připitomělym obdivem, zatímco podrážděně pokračoval: „Jak vás napadlo pojmenovat ji po bohyni války? Je beznadějně láskyplná a naprosto neschopná rozlišovat.“

Zvedl kočku a postavil ji na podlahu. „Není čas na večeři? Mám hlad.“

Posadili jsme se ke stolu. Večeře už byla připravená a Mahmud čekal, až nás bude moct obsloužit. Zachytila jsem Nefretin pohled. Pokrčila rameny a zavrtěla hlavou. Náš malý plán najít Ramsesovi novou kočičí kamarádku byl zjevně neúspěšný.

Stěžování si na Sechmet mu umožnilo vyhnout se odpovědi na Emersonovu otázku.

Nevzpomínala jsem si, že by Ramses Enid něco slíbil. Překvapilo mě, že si to pamatuje *ona*. Ramsesovi tehdy bylo pouhých sedm nebo osm roků. Je pravda, že se k němu chovala s nevysvětlitelnou laskavostí a on k ní byl hodně připoután. Zřejmě proto, že ze zdvořilosti předstírala zájem o jeho nekonečné přednášky o egyptologii.

Věci byly čím dál zajímavější. Hrozby nebo varování z neznámé strany, nespecifikované nebezpečí čekající na nás v hrobce 20 A a dávná přítelkyně v nouzi. Přirozeně že jsem hodlala vyřešit Enidiny menší potíže osobně. Dětský slib, ať byl myšlený sebelépe, neměl žádnou váhu. Ramses nemohl udělat pro Enid nic, co bych já nezvládla lépe.

Kapitola dvě

*Není pravda, že nepřetržitá blízkost
obírá milostný vztah o závoje.*

Následující den u snídaně jsem informovala Ramsese, že jsem pozvala Enid a pochopitelně i jejího manžela na čaj do hotelu *Shepherd*.

Svraštil tmavé obočí. „Proč ne sem? Chtěl jsem...“

„Právě proto jsem jí odpověděla já,“ vysvětlila jsem mu vlídným způsobem. „Musíš se ještě hodně učit o delikátnostech společenského styku, Ramsesi. Pozvání k nám na loď by naznačovalo určitý stupeň intimity, což není naše vroucí přání.“

„Ale...“

„Neviděli jsme je několik let, Ramsesi, a naše seznámení se zakládalo na okolnostech mimořádné povahy, které se pravděpodobně nebudou opakovat.“

„V to doufám,“ zabručel Emerson. „Podívejte, Amelie, pokud dovolíte té mladé ženě, aby vás zatáhla do dalšího kriminálního vyšetřování, nebo ještě hůře do nějakého romantického propletence...“

„Můj drahý, to je přesně to, čemu se snažím vyhnout,“ uklidňovala jsem ho. „Ne že bych měla důvod předpokládat, že se problémy tohoto druhu vůbec naskytanou.“

„Hmm,“ poznamenal Emerson.

„Nepochybně máš pravdu, mami,“ prohlásil Ramses.
„Jako vždycky.“

Po překročení Nilu po mostě Kasr el Nil jsme se rozdělili. Na mně pochopitelně zůstala povinnost nakupovat. Emerson se vydal s chlapci k novému muzeu, kde jsme se měli později sejít, a Nefret a já jsme pokračovaly k obchodům na Sharia Kamel.

V dohodnutém čase nás u bronzové sochy zakladatele muzea Augusta Marietta čekali pouze chlapci.

„Kde je váš otec?“ podivila jsem se.

„Šel ještě něco vyřídit,“ odpověděl Ramses. „Jelikož nebyl ochotný informovat nás o svých cílech nebo záměrech, tak jsem se ho nevyptával. Tvrdil, že se tu s námi setká v dohodnutou hodinu.“

To jsem ráda slyšela. Emerson při návštěvě muzea vždy ztrácí nervy a je nutné, abych byla s ním a zabránila mu vtrhnout k řediteli do kanceláře a zahrnout ho hrubými jmény. „Navštívili jste monsieur Maspera?“ zeptala jsem se chlapců.

„Nebyl u sebe,“ odvětil Ramses. „Mluvili jsme s Herr Brugschem. Nechtěně jsem se mu zmínil, že za chvíli se objeví i otec.“

Emerson nevycházel dobře s mnoha egyptology, ale pro Emila Brugscheho, Masperova asistenta, si rezervoval speciální nadávky, protože ho považoval za nekompetentního a nečestného.

„Ach,“ vzdychla jsem. „Takže Brugsch se postaral, aby nebyl v kanceláři ani on. Výborně, Ramsesi.“

„Výborně?“ zvolala Nefret. „Jestliže odešli Brugsch i Maspero, od koho získám povolení prohlédnout si svou mumii? Krucinál, Ramsesi, slíbili...“

„Zeptal jsem se na to,“ ujistil ji Ramses. „Bohužel se zdá, že zmíněnou mumii někam založili.“

„Cože?“ Teď byla řada na mně, abych byla pobouřena. „Naši mumii? Chceš říct, že se ztratila?“

„Brugsch mě ujistil, že to ne, jenom nevědí, kde se momentálně nachází. Ještě pořád stěhují předměty ze starého do nového muzea. Určitě se najde.“

„To jistě. Emerson má absolutní pravdu, když kritizuje Masperovy metody. Pro takovou nedbalost není omluvy. Už vidím Emersona. Proboha, nezmiňujte se mu o tom, jinak exploduje,“ šeptla jsem před přicházejícím manželem.

Po výměně pozdravů jsme vešli do muzea a stoupali po velkolepém schodišti do prvního patra.

„Tak co, moji drazí, na co se dneska podíváme?“ zeptal se Emerson.

„Na královské mumie,“ vyhrkla rychle Nefret.

Emerson neměl námitek. Mumie ho zajímaly a nebylo pochyb, že ve způsobu, jak jsou vystaveny, určitě najde něco, na co si bude moct stěžovat.

Královské mumie pocházely většinou ze dvou nalezišť, ze skalních útesů nad Dajr al-Bahrí a z hrobky Amenhotepa II. Ve starém muzeu byly rozmístěny ve více místnostech. Tady je Maspero umístil do jedné na konci chodby. Byla to velmi populární expozice, a když jsme se blížili, Emerson vybuchl: „Podívejte se na ty zvrhlíky! Celá tahle nevídaná záležitost mě uvádí do varu! Říkal jsem Masperovi, že nemá právo vystavovat ty ubohé mrtvoly, jako by to byly artefakty. Jak by se líbilo vám, zeptal jsem se ho, kdybyste byl takhle nahý vystavený vulgárním pohledům?“

„To je nesporně strašná představa,“ poznamenal Ramses.

Nefret zvedla ruku k ústům, aby skryla úsměv, a já vrhla na Ramsese vyčítavý pohled. Předstíral, že ho nevidí. Monsieur Maspero byl docela kus chlapa, ale dělat si proto z něho legraci nebylo slušné.

Davidovi výměna názorů o chudákovi Masperovi unikla. Byl to vážný, citlivý mladík a také mu vadilo, že turisté oku-

kují mumie. Zatvářil se znepokojeně a řekl: „Máte pravdu, profesore. Možná bychom měli vyjádřit nesouhlas s tímto postupem tím, že se na mumie nepůjdeme podívat.“

„To je něco zcela jiného,“ prohlásil Emerson. „My jsme učenci. Nás nevede zbytečná zvědavost.“

Do Ramsese, jenž kráčel jako obvykle v čele, najednou prudce strčil nějaký člověk, který se ukvapeně prodíral davem. Pak plnou silou vrazil do Emersona, jehož nešlo tak lehce odsunout stranou. Jelikož to byla žena, můj galantní manžel ji neodstrčil. Zachytil ji, když se zapotácela (naráz do Emersona je něco podobného jako narazit do velkého balvanu) a vlídně pronesl: „Dávejte pozor, kam se ženete, madam. Momentálně mi stojíte na noze.“

Dáma si přejela rukou po čele a vzhledla k němu. Ještě se ani nezačala koktavě omlouvat, když vzrušeně zvolala: „Jste to vy, profesore Emerson? Myslím, že za hodinu se máme sejít na čaj. Jak zvláštní shoda okolností!“

„Vůbec ne,“ vmísila jsem se. „Navštěvujeme muzeum velmi často jako většina, jak doufám, návštěvníků s vážným zájmem o Káhiru. Je milé vás opět vidět, paní Fraserová. Ale nemohli bychom ustoupit trochu stranou, abychom nepřekáželi čekajícím lidem?“

Emerson, jenž na ni až dosud upřeně zíral, si vzpomněl na dobré způsoby a představil zbytek naší skupinky. Myslím, že při pohledu na to, jak se změnila, byl šokován podobně jako já. Bývala to hezká mladá dáma, energická a ztepilá jako tygřice. Nyní měla husté černé vlasy protkané stříbrem a ramena svěšená jako stará žena. Rysy její tváře byly rozpoznatelné ještě hůře. Nebylo to ani tak bleďostí nebo vráskami, ale výrazem. V jejích krásných tmavých očích se usadil vystrašený pohled a rty měla pevně stisknuté. Samozřejmě že byla o osm let starší, než když jsme se setkali poprvé, ale jenom časový odstup nemohl mít tak devastující účinky.

Abych potlačila své ohromení, zeptala jsem se: „Kde je pan Fraser? Čeká na nás v hotelu?“

Enid jako by můj dotaz neslyšela. Po představení Nefret a Davida, s nimiž se dosud nesetkala, upřela pohled na Ramsese. Nabídla mu ruku a zvolala: „Ramsesi! Opuť tu důvěrnost, ale je těžké představit si tě pod jiným jménem. Skoro bych tě nepoznala, jak jsi vyrostl!“

„Plynutí času má tento efekt,“ poznamenal Ramses. „Stalo se v místnosti s mumii něco nepříjemného, co vás odtamtud doslova vyhnalo?“

Enid se poněkud dutě zasmála a zvedla ruku k čelu. „Vlastně ses až tak nezměnil. Přímý jako vždycky! Ne, neomlouvěj se...“

(Neuměla jsem si představit, proč by to měl udělat.)

„Nic se nestalo,“ pokračovala Enid. „To jenom... Jsou tak děsivé. Jedna rozšklebená tvář vedle druhé. Najednou jsem to nemohla vydržet.“

Už dříve jsem zaslechla, že to nebylo poprvé, kdy nějaká bláznivá ženská při pohledu na mumie omdlela nebo s křikem utekla. Dost dobře nechápu, proč na takové místo vůbec chodí, když jsou tak háklivé. Nicméně o Enid jsem si nikdy nemyslela, že by měla slabý žaludek. Přinejmenším musela vědět, že skutečné mumie nejsou tak hezké, jak je popisují v románech.

„Tak tady jsi,“ ozval se za mnou hlas. „Divil jsem se, kam jsi zmizela. A vidím, že jsi našla naše přátele!“

Zнала jsem ten hlas i jeho majitele. Donald Fraser měl zářivé vlasy a mladistvou tvář jako vždycky. Prohlásil, že je mu potěšením nás vidět a potřásl všem rukou.

„Zanedlouho jsme se měli sejít na čaj v hotelu *Shepherd*,“ pokračoval. „Jaké štěstí, že jsme se setkali už tady! To mi dává příležitost seznámit vás s mou drahou přítelkyní. Odmítla jít s námi na čaj, jelikož nebyla pozvaná, ale stejně jsem vám ji dříve či později hodlal představit,

protože je to vážená egyptoložka. Paní Whitney-Jonesová, profesor a paní Emersonovi.“

Dáma stála skromně stranou. Donald jí pokynul, ať k nám přistoupí.

Obviňují mě, že jsem při odhadování lidí, zejména žen, příliš povrchní a soudím je hlavně podle oděvu. Tomu se lze jenom vysmát. Neexistuje jediný důležitější rys než oblečení. Naznačuje mezi jinými významnými charakteristikami umělecké nadání a ekonomické zázemí nositele.

Tato dáma na tom byla zjevně dobře. Její kostým byl zbrusu nový a podle poslední módy. Klobouky se tento rok nosily o maličko menší, její byl z hnědé slámy zdobený pštrosím peřím. Stejný model jsem viděla minulé léto u Harrodsů. Byla vysoká přibližně jako já, i když (díky korzetu) o něco plnější.

„Těší mě,“ pronesl Emerson. „Jste egyptoložka? Zatím jsem o vás neslyšel. Na kterém místě provádíte vykopávky?“

Už dávno jsem vzdala omlouvání Emersonových způsobů. V tomto případě to ani nebylo nutné. Dáma se rozesmála tím nejpřátelštějším smíchem a žertovně pohrozila mému manželovi prstem.

„Ale já o vás slyšela, profesore, i o vaší otevřenosti. Hluboce oceňuji čestnost a upřímnost! Jsou v tomto smutném světě tak vzácné.“

Neodpověděla však na jeho otázku a ani nedostal příležitost k jejímu zopakování. „Ale proč tady stojíme?“ zeptal se Donald. „Pojďme do hotelu.“

„Skvělý návrh,“ podpořila jsem ho. „Samozřejmě se k nám připojíte, paní Whitney-Jonesová, vidíte? Pochopitelně že bych rozšířila pozvání i pro vás, kdybych tušila, že jste nejenom přítelkyně Enid a Donalda, ale i spřízněná badatelka.“

Ve skutečnosti jsem pochybovala, že cokoliv z toho je pravda. Zatímco se ostatní otočili, Donald nabídl té dámě rámě a Enid se na okamžik vytratil z obličeje společenský úsměv. Výraz, který jí přelétl po tváři, nebyla obyčejná nelibost. Přesnější označení by byla nenávist a spolu s ní něco podivného jako strach.

Přitom pro vzbuzování těchto emocí nevypadal nikdo méně pravděpodobně než paní Whitney-Jonesová. Během posezení u čaje jsem měla hodně příležitostí dozvědět se o ní více. Nepříliš milosrdní lidé by mohli říct, že si poněkud monopolizovala konverzaci.

Pan Fraser přehání ve věci jejích zkušeností, prohlásila s okouzující skromností. Studuje hieroglyfy a egyptské dějiny na univerzitě v Londýně, ale je pouze pokornou studentkou a tohle je její první výlet do Egypta. Tolik se na něj těšila! Jak byla napjatá, že se osobně setká s osobami, jejichž práci tolik obdivuje! Ve skutečnosti se zdálo, že je s problematikou dobře obeznámena, nikoli však z hlediska senzačních příběhů, které tak často plní anglické noviny, ale s vědeckými poznatky. Dokonce pěla přemrštěnou chválu na Emersonovo monumentální dílo *Histories Egypta*.

Emersona, který očekával „únavnou hodinu tlachání s těmi nudnými mladými lidmi“, potěšilo, že místo toho může přednášet o egyptologii, a téměř nepustil nikoho jiného ke slovu.

Premýšlela jsem, jestli se také paní Whitney-Jonesová zamiluje do Emersona. Ženy to obvykle dělaly. Ve srovnání s jinými však nepředstavovala zas až takovou hrozbu. Bylo těžké odhadnout její věk. Tvář měla hladkou, ale bohaté vlasy byly protkány podivně pravidelnými šedivými pramínky jako kožich mourovaté kočky. Vlastně mi opravdu připomínala kočku, zejména když se usmála. Její rty se zvedaly v přehnané křivce a oči měly neobvyklý ze-

lenozlatý odstín. Mnohem podobnější kočce byl její výraz. Nic nevypadá tak samolibě jako spokojená kočka.

Nyní jsem se mohla pozorněji podívat na Donalda Frasersa. Uvědomila jsem si, že se přece jenom změnil, a nikoliv k lepšímu. Nabral trochu na váze, vypadal sešle a nebyl v dobré kondici. Nicméně byl velmi duchaplný a sledoval konverzaci mezi Emersonem a jeho obdivovatelkou s nelíčeným zájmem, což byla další změna, jelikož dříve Donald nikdy neprojevoval intelektuální sklony.

Naši mladí se tvářili netečně a trpělivě jako děti, které byly donuceny k účasti na nějaké záležitosti dospělých a počítají sekundy, až to skončí. Ramses se nepřestával dívat na Enid.

Jeho neproniknutelný výraz mi neumožňoval odhadnout, na co myslí, ale přemítala jsem, jestli je stejně jako já ohromen jejím změněným vzhledem.

Nikdo neudělal nic mimořádného, dokud se neblížil čas rozchodu. A byl to Donald, kdo nanesl toto téma.

„Budete v této sezóně zkoumat hrobky v Údolí králů, profesore?“

„Ne tak docela,“ řekl Emerson.

„Tak tedy v Údolí královen?“

Jeho vytrvalost mi přišla zvláštní. A ještě divnější bylo, že Enid ho upřeně pozorovala jako kočka myší díru.

„Nevím, proč vás to vůbec zajímá,“ promluvil na něho Emerson dost přátelsky. „Budeme pracovat v královském údolí, ale jestli doufáte, že budete přítomen, až dojde k nějakému senzačnímu odhalení, pane Frasure, tak to musíte sledovat jiné egyptology. Hrobky, které se chystám prozkoumat, jsou dobře známé a nezajímají nikoho kromě vědců.“

„Tak proč se s nimi obtěžovat?“ nevzdával se Donald. „Určitě byste udělal lépe, kdybyste hledal nějakou novou, neznámou hrobku, třeba hrobku královny nebo princezny.“

„No tak, Donalde, nemůžeš poučovat profesora,“ zvolala paní Whitney-Jonesová. „Je to autorita, jak dobře víš.“

„Ano, jistě. Ale...“

„Bože, je tak pozdě,“ prohlásila paní Whitney-Jonesová. „Nesmíme vás déle zdržovat. Byla to tak vzácná příležitost!“

Enid za celou dobu řekla velice málo, ale nyní se ozvala: „Ale není to sbohem, že ne? Určitě se zase setkáme v Luxoru, když ne tady v Káhiře.“

Odvétila jsem, ne zcela pravdivě, že v to doufám. Po několika dalších zdvořilostech paní Whitney-Jonesová popadla Donalda pevně za paži a vedla ho pryč.

Enid otálela a pomalu si navlékala rukavičky. „Za několik dní se vydáme do Luxoru,“ řekla mi tiše. „Naskytne se nějaká příležitost vidět se s vámi, mluvit s vámi o samotě, než...“

Emerson popadl pevně za paži *mě*. „Zítřa odjíždíme,“ oznámil stručně.

Tak tohle jsem slyšela poprvé. Pochopila jsem, že se jeho prohlášení nezakládá na pravdě, ale je to jeden z Emersonových marných pokusů zabránit mi v tom, abych se „míchala do záležitostí jiných lidí“, jak to rád vyjadřoval. Ignorovala jsem to.

„Tak jdeš už, Enid?“ zavolal Donald, který se zastavil a ohlédl. Moje intuitivní inteligence, která mě zřídka klame, mi říkala, že pobídka nepochází od něho, nýbrž od příjemné, neškodně vypadající ženy, která byla zdrženlivě zavěšena do jeho paže.

Po Enidině tváři opět přelétl výraz odporu a zoufalství. „Tak později v Luxoru,“ šeptla. „Prosím! Prosím, Amelie.“

„Enid!“ opakoval Donald.

„Jděte,“ pobídla jsem ji stejně tiše. „Uvidíme se v Luxoru.“

„Tak to určitě ne,“ prohlásil Emerson, zatímco Enid zamířila neochotnými kroky za svými společníky.

„Prožívá hluboký stres, Emersone. Dlužíme jí ze starého přátelství...“

„Nic jí nedlužíme.“ Vytáhl z kapsičky hodinky. „V kolik má začít ten váš večírek? Opozdíme se, pokud se nepřestane hádat a nepospíšíme si.“

Mým oblíbeným hotelem byl *Shepherd*, přesto jsem večerní pohoštění objednala v hotelu *Continental*, který byl novější a nedávno získal švýcarského šéfkuchaře s vysokou reputací.

Spěchali jsme na loď, abychom se převlékli do večerních šatů, a poté jsme se vydali do hotelu. Když jsem zaujala místo v čele stolu v jídelně, viděla jsem, že Howard Carter, sedící po mé pravici, nespouští oči z Nefret. Doufala jsem, že se do ní nezamiluje. Nikdo mě nemůže obviňovat ze snobismu, mám Howarda velice ráda, ale pocházel z chudých poměrů. Mnoho prostředků k životu neměl a nedostatek formálního vzdělání mu bránil dosáhnout ve své profesi více, než bylo jeho současné místo inspektora dohlížejíciho nad starožitnostmi Horního Egypta.

V duchu mě těšilo, že Nefret připadá většina mladých mužů nudná. Nefret je velmi bohatá, mladá a hezká dívka, takže není divu, že se za ní neustále trouse nějakí obdivovatelé. Většinou je přitahují nesprávné důvody, a sice její majetek nebo krása. Přitom toho má k nabídnutí mnohem víc. Rozhodla jsem se, že se neprovdá, dokud nenajde muže, který je jí hoden, bude respektovat její zájmy a charakter, milovat ji pro její inteligenci a nezávislost, citlivou povahu a bystré myšlení, dále muže čestného a chápavého, ale současně nepostrádajícího fyzické rysy, které přitahují půvabné mladé ženy. Prostě někoho jako Emerson!

Zamyšleně jsem si prohlížela tváře přítomných mužů. Byl tu pan Reisner, brilantní mladý Američan, jehož zajímaly vykopávky, náš dávný přítel Percy Newberry, pan Quibell, Howardův protějšek coby inspektor pro Dolní Egypt, pan Lucas, drogist, monsieur Lacau, jenž kopíroval texty z rakví v Káhirském muzeu... Ne, nikdo z nich nevyhovoval. Pokud už nebyli ženatí, byli příliš staří, příliš chabí či příliš těžkopádní. Ano, byla by škoda, kdyby se neprovdala za archeologa, protože všechny její zájmy směřovaly k této profesi.

Howard mě štouchl do loktu. „Promiňte, paní Emersonová, ale jste zadumaná. O čem přemýšlíte? Pronásleduje vás další mizera, nebo je třeba nalézt ztracený poklad?“

„Vy jste ale šprýmař, Howarde,“ pousmála jsem se. „Myslela jsem na něco úplně jiného, dost frivolního, abych se přiznala. Ale když jste se o tom zmínil...“ Pokynula jsem mu, ať se nakloní blíž, a ztišila jsem hlas do vzrušeného šepotu. „*Co je v hrobce dvacet A?*“

Howard na mě zíral. „Zatraceně... Promiňte, paní Emersonová! Nechápu, že jsem se tak zapomněl.“

Emersonovi neuniklo naše šeptání ani Howardova omluva. Ten drahý muž trpí falešnou, ale přiznávám že lichotivou představou, že každý muž, s nímž se bavím, se mnou má romantické záměry. Přerušil rozhovor s panem Quibellem a hlasitě se zeptal: „Co vás a Cartera tak zaujalo, Peabodyová? Podělte se o to s námi, pokud to není naprosto privátní.“

Ubohý Howard těžce polkl. Už jednou se stal obětí Emersonova podezření. Musím ovšem podotknout, že zcela nevinnou, a přesto je kvůli tomu stále nervózní. „Vůbec nic, pane,“ vyhrkl. „Chci říct... Paní Emersonová se ptala na jednu z hrobek a já jí právě říkal, že není hodna pozornosti badatele jejích... tedy vašich schopností. Ehm...“